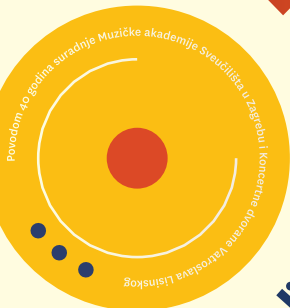

Diverti mento

glazba radosti

Subota, 20. travnja 2024. u 19:30

MUZIČKA AKADEMIJA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU

Simfonijski orkestar Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu

EITAN GLOBERSON, dirigent; VITOMIR JANEZ ZAGODE, glasovir

DIVERTIMENTO – GLAZBA RADOSTI

U povodu 40 godina suradnje Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu i
Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog.

Bruno Bjelinski

Divertimento za orkestar

Tempo di marcia
Scherzando – vivo
Andante sostenuto
Allegro vivace

George Gershwin

Koncert za glasovir i orkestar u F-duru

Allegro
Adagio – Andante con moto
Allegro agitato

***

Yinam Leef

Scherza i serenade za komorni orkestar

Leonard Bernstein

Simfonijski plesovi iz mjuzikla *Priča sa zapadne strane*

Prologue
Somewhere
Scherzo
Mambo
Cha-Cha
Meeting Scene
Cool – Fugue
Rumble
Finale

**Nakon koncerta s umjetnicima razgovaraju
studenti muzikologije Adela Balić i Lovro Ivić.**

**LISINSKI
SUBOTOM
SVIJET NA
DLANU**

23/24

3

RIJEČ DEKANA

Divertimento – Glazba radosti

Večerašnjim koncertom obilježava se četrdeseti rođendan suradnje Muzičke akademije i koncertnoga ciklusa *Lisinski subotom*.

Autor ovih redaka imao je privilegiju od početka biti sudionikom ove sustavno njegovane tradicije te svjedočiti njezinu razvoju četiri desetljeća, od kojih je svako, između ostalog, imalo i posebno znakovite točke.

Ratne devedesete obilježile su hrvatsku praizvedbu Osmе simfonije u Es-duru (*Simfonije tisuće*) Gustava Mahlera 1993. godine pod ravnanjem Pavla Dešpalja te izvedbu *Ratnog rekvijema* Benjamina Brittena pod ravnanjem Milana Horvata 1995. godine.

U novi milenij ušli smo izvedbom *Mesije* Georga Friedricha Händela pod ravnanjem Igora Gjadrova, a stotu obljetnicu visokoškolskoga rada obilježili smo koncertom Simfonijskoga orkestra Muzičke akademije u listopadu 2021. pod ravnanjem Nikše Bareze, kojemu je to nažalost bio posljednji dirigentski nastup.

Na vrhuncu pandemijske krize dogodilo se i čudo da smo, udruženi sa svim sastavnicama umjetničkoga područja Sveučilišta u Zagrebu, 27. i 28. studenoga 2021. za prepuno gledalište uspjeli izvesti *Animal Farm*, operu-basnu Igora Kuljerića u režiji Krešimira Dolenčića pod ravnanjem Mladena Tarbuka i Matea Narančića.

Uza sve profesore i studente, brojne vrhunske gostujuće dirigente i soliste, kao i djelatnike obiju institucija koji su pridonijeli toj međunarodno jedinstvenoj suradnji, ciklus *Lisinski subotom* publici i svojim pretplatnicima nastavlja pružati uvid u budućnost hrvatske glazbe.

Igor Lešnik, dekan Muzičke akademije

RIJEČ RAVNATELJICE KONCERTNE DVORANE VATROSLAVA LISINSKOG

Velike obljetnice, pa tako i ova, svečana 50. sezona Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog, prilike su za prisjećanje i proslavu temeljnih odrednica i inicijalnih ideja, prijelomnih događaja, ključnih ljudi i svega onoga što danas, na pragu druge četvrtine 21. stoljeća, sublimiramo kao dio zajedničke glazbene i kulturne baštine.

Istovremeno, jedinstvena je prilika (pa i obveza!) da tih posljednjih 50 godina ponovno sagledamo, pretresemo te prenesemo „novom“ čovjeku, ne svjedoku toga prošlog, nego akteru sadašnjega vremena. Ne da ne bi zaboravio, već da bi za tu revaloriziranu i rekontekstualiziranu baštinsku prošlost nanovo sastavio listu vrijednosti, potencijala i potreba za neko zajedničko „novo doba“.

Čak i kratki pregled pet desetljeća Dvorane *Lisinski* generirao bi, sigurna sam, mnogo i još više od mnogo *keywords*. Ali pri vrhu te liste, jednako sam tako sigurna, stajao bi ciklus *Lisinski subotom* i Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu.

Prvi ravnatelj *Lisinskog* Ivo Vuljević i tadašnji ravnatelj Koncertne direkcije Zagreb Miroslav Poljanec odlučili su potkraj prvoga desetljeća rada Dvorane pokrenuti ciklus „opuštenijeg karaktera“ koji bi publici omogućio uživanje u ozbiljnoj glazbi, razgovoru s umjetnicima, ali i u druženju uz zabavni program i ples u predvorju Velike dvorane. Vodeći se tim idejama, tadašnji producent Dvorane Branko Molan osmislio je koncepciju ciklusa *Lisinski subotom*. Ciklus je pokrenut u sezoni 1981./1982. i do danas je ostao najprestižniji, najuspjeliji i najdugovječniji ciklus Dvorane *Lisinski*.

U toj povijesnoj crtici Dvorane, Muzičku akademiju pronalazi se najprije izvan novoiniciranog ciklusa. Prvi nastup održan je 7. travnja 1983. kad su Zbor i Orkestar Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu, sa sopranisticom Višnjom Pavlović i baritonom Josipom Lešajom kao solistima, te pod ravnanjem maestra Vladimira Kranjčevića, izveli *Njemački rekvijem* Johannesa Brahmsa. Očito je da je trebalo pokazati i dokazati kvalitetu za ulazak u „prvu ligu“ izvođača pozvanih da nastupe u ciklusu *Lisinski subotom*. No i to se dogodilo vrlo brzo – već 24. studenoga 1984., kad je Simfonijski orkestar Muzičke akademije Sveučilišta u Zagreba sudjelovao u koncertnoj izvedbi opere *Kavalir s ružom* Richarda Straussa, bok uz bok sa Zagrebačkom filharmonijom i brojnim solistima pod ravnanjem maestra Vladimira Benića.

Taj prvi – povijesni koncert i danas možemo oživjeti slušajući snimku Jugotona iz 1984. koju je, mnogo godina poslije, 1999., reizdala Muzička akademija. Taj otisak prošlosti, danas kao važan znamen u sadašnjosti, svjedoči o mladenačkoj energiji, visokoj kvaliteti izvedbe, preciznosti i potenciji emocionalne geste mladih glazbenika na početku njihove profesionalne karijere.

Izložba *MUZA subotom* još je jedan takav podsjetnik i poticaj, portal u prošlost četrdesetogodišnjega suživota (1984. – 2024.) dviju važnih ustanova zagrebačke glazbene scene. Skromni izlog zajedničkih kreacija i projekata koje danas, s potrebnim odmakom, možemo sagledati kao važne segmente glazbene baštine, ali i kao pokretače promjena i trendova, katapulte za pojedinačne karijere, a možda i za kakve potpune promašaje koji se više ne bi trebali ponoviti. Ova izložba je samo mali podsjetnik na ono što ostaje u arhivi, ali može biti poticaj za neku novu mladost, za neki novi stvaralački potencijal i talente bez kojih ni *Lisinski subotom* ni MUZA ne bi imali smisla.

Nina Čalopek, ravnateljica Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog

Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
u suradnji s Jeruzalemskom akademijom za glazbu i ples

SVEUČILIŠTE U ZAGREBU
MUZIČKA AKADEMIJA

REKTOR: prof. dr. sc. Stjepan Lakušić
DEKAN: Igor Lešnik, prof. art.

SIMFONIJSKI ORKESTAR MUZIČKE AKADEMIJE SVEUČILIŠTA U ZAGREBU djeluje od 1921., godine osnutka Muzičke akademije. Studenti svih odsjeka i studijskih godina sudjeluju u izvođenju složenoga repertoara svih glazbeno-stilskih smjerova. Od početka do danas, Orkestrom su ravnali dirigenti: Nikša Barezka, Pavle Dešpalj, Alun Francis, Igor Gjadrov, Milan Horvat, Zoran Juranić, Aleksandar Kalajdžić, Vladimir Kranjčević, Igor Kuljerić, Uroš Lajović, Mladen Tarbuk i drugi. Publici se, sa Zborom Muzičke akademije, redovito predstavlja interpretativno zahtjevnim glazbenim djelima, poput *Muke po Ivanu* Johanna Sebastiana Bacha, *Njemačkoga rekvijema* Johannesa Brahmsa, *Eliasa i Paulusa* Felixa Mendelssohna Bartholdyja, Druge simfonije Gustava Mahlera, Devete simfonije Ludwiga van Beethovena, *Rekvijema* Wolfganga Amadeusa Mozarta, kantate *Carmina Burana* Carla Orffa, *Istarskih freski* Borisa Papandopula, *Ivane Orleanske na Iomači* Arthura Honeggera, Osme simfonije Gustava Mahlera, *Ratnoga rekvijema* Benjamina Brittena itd.

Ostvareni su i operni projekti u suradnji s Akademijom dramske umjetnosti, Akademijom likovnih umjetnosti, Tekstilno-tehnološkim fakultetom i Arhitektonskim fakultetom (studijem dizajna): nekoliko opera W. A. Mozarta, *Ivan Grozni* Sergeja Prokofjeva, *Carmen* Georgesa Bizeta, *Slavuj* Igora Stravinskog, praizvedba *Madame Buffault* Borisa Papandopula, *Pepeljuga* Julesa Masseneta, *Amfitrion* Borisa Papandopula. Stota obljetnica visokoškolskoga djelovanja Muzičke akademije obilježena je izvedbama djela hrvatskih skladatelja Natka Devčića, Stanka Horvata i Milka Kelemena na koncertu *Alumni 100* dojmljivom izvedbom operne-basne *Animal Farm* Igora Kuljerića te nizom drugih projekata. Simfonijskim orkestrom Muzičke akademije studentima se pruža prilika za upoznavanje najvrjednijih glazbenih djela orkestralne literature. Pritom se najviše ističe važnost hrvatske glazbene baštine, čijim izvođenjem Orkestar sudjeluje u njezinu očuvanju i promidžbi.

PRVE VIOLINE

Tao Yuan Hsiao (koncertna majstorica), Lana Plančić, Gustav Kujundžić, Borna Buger, Dalia Cossetto, Doris Tkalčević, Veronika Anđelić, Lovro Bratonja, Katarina Belobrajdić, Petra Sušić, Tea Anić, Matilda Matković, Jana Palac, Lucia Lyon

DRUGE VIOLINE

Teo Devčić, Ruta Bobić, Michael Heaton, Mihael Šišić, Adela Žganec, Margareta Pitić, Paulina Tuhtan, Vesna Palčok, Moreno Pavlaković, Maja Fejer, Ivana Anastasija Barjašić, Luka Baranašić

VIOLE

Tin Reba, Tonka Philips, Ina Kumer, Pavle Franković, Katarina Gregorin, Luka Kanceljak, Josip Pavlek, Rebecca Vidajić, Bruno Tarbuk, Sara Nikolina Čehić (Bernstein)

VIOLONČELA

Lucija Mušac, Karla Kostović, Ana Majer, Viktor Hodak, Antonia Pavić, Alida Cosetto, Karlo Musinov, Ema Mirena Ramljak

KONTRABASI

Karlo Filipec, Marko Rajtora, Daniel Borčić Toth, Antal Papp

FLAUTE

Maja Mustapić, Doris Vincek,
Ana Kovačev (*piccolo*)

OBOE

Ema Jančetić, Tina Hrga,
Petra Domšić (engleski rog)

KLARINETI

Danijela Ivanović, Marta Burazer,
Ana Maria Klasan (bas-klarinet)

FAGOTI

Isabella Roxas Đuka, Sarah Velić,
Tara Lešnik (kontrafagot)

SAKSOFON

Lovro Kopač

ROGOVI

David Vlah, Mihaela Sušić,
Lalita Tasić Tanfara,
Lucija Škrinjarić

TRUBE

Matej Vukić, Roko Rimac,
Filip Pavlić

TROMBONI

Dorian Kovačić, Tin Štefanić,
Filip Mandušić

TUBA

Leon Ivančić

TIMPANI

Josip Brajčić

UDARALJKE

Jesus Arias Lizcano, Franko Štrbac,
Lucija Kovačić, Olena Antoshyna,
Marin Stipe Benja

HARFE

Marta Ćiković, Ellen Široka

KLAVIR/ČELESTA

Borjan Oliver

MENTOR SOLISTA

Danijel Detoni, izv. prof. art.

VODITELJ ORKESTRA

Matija Fortuna, doc. art.

ASISTENTI DIRIGENTA

Nika Kožar, 4. g. studija
Pavao Mašić, 4. g. studija
Borjan Oliver, 2. g. studija
Martin Pleše, 3. g. studija
Ivan Šćepanović, 5. g. studija

IZVRŠNA PRODUKCIJA

Vesna Rožić

ODNOSI S JAVNOŠĆU

Ivana Sansević

EITAN GLOBERSON izraelski je pijanist, dirigent i znanstvenik. Studirao je na Jeruzalemskoj akademiji za glazbu i ples, gdje je stekao titulu prvostupnika na studiju glasovira, a nastavio se školovati na Visokoj glazbenoj školi u Hannoveru, uključivši i studij dirigiranja. Usavršavao se kod brojnih profesora, od kojih se ističu Dina Turgeman, Mihael Boguslavski, Yahli Vagman, Arie Vardi, Boris Berman i Irina Edelstein za glasovir te Mendi Rodan, Hans-Herbert Jöris i Lutz Köhler za dirigiranje. Doktorsku disertaciju s područja neuroznanosti obranio je na Sveučilištu Bar Ilan u Izraelu. Dobitnik je brojnih nagrada, a ističu se Nagrada *François Shapira*, nagrada s Natjecanja *Dino Ciani* te nagrada s pijanističkoga natjecanja *UNISA*, održanoga u Pretoriji, u Južnoafričkoj Republici. Aktivno se bavi dirigiranjem i znanstvenim radom.

Kao solist nastupio je u dvoranama diljem svijeta – Izraelu, Sjedinjenim Američkim Državama, Njemačkoj, Italiji i brojnim drugim europskim državama, s Jeruzalemskim simfonijskim orkestrom, Izraelskom filharmonijom, Nacionalnim simfonijskim orkestrom Južnoafričke Republike i brojnim drugima. U službi dirigenta djelovao je u Frankfurtu, Napulju, Hong Kongu i Sjedinjenim Američkim Državama, ali najviše u rodnome Izraelu. Bio je rezidencijalni dirigent Nove izraelske opere te asistent glazbenom ravnatelju Teatra San Carlo u Napulju.

Održao je mnoga predavanja, seminare i usavršavanja za mlađe naraštaje klavirista i dirigenata te je nerijetko gostovao na renomiranim europskim i američkim sveučilištima, kao što su Sveučilište Yale, Sveučilište McGill, Visoka glazbena škola u Freiburgu, Sveučilište u Torontu, Konzervatorij *Frédéric Chopin* u Varšavi, Muzička akademija *Franz Liszt* u Budimpešti, Sveučilište Penn State te Sveučilište u Chicagu. Trenutno djeluje kao profesor glasovira i voditelj programa za orkestralno dirigiranje na Jeruzalemskoj akademiji za glazbu i ples. Uz to, aktivno istražuje i objavljuje na polju fiziološkoga procesiranja glazbe kao akustičkoga fenomena, psihoakustike te percepcije ritmičkih i melodijskih obrazaca. U razgovoru s Philom Steigom u listopadu 2022. navodi da mu je razumijevanje fiziološkoga procesiranja glazbe i neurološke pozadine učenja i vježbanja pomoglo u svladavanju novih kompozicija i tehničkih poteškoća.

VITOMIR JANEZ ZAGODE (Celje, 2002.) glasovir je počeo svirati s četiri godine u razredu Primoža Mavriča. Trenutno je student treće godine glasovira u razredu Danijela Detonija na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu. Tijekom školovanja osvojio je 27 prvih i sedam drugih nagrada na državnim i međunarodnim natjecanjima. Važnije su dvije prve nagrade i jedna druga na državnom natjecanju Tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije (TEMSIG), prva nagrada na Međunarodnom natjecanju *Davorin Jenko* u kategoriji klavirskih dua (s Nežom Pogačar), prva nagrada i titula apsolutnoga pobjednika na međunarodnom natjecanju *Mladi virtuosi 2024.*, za koju mu je dodijeljena i Plaketa grada Zagreba. Također je 2022. dobio Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu. Kao solist, istaknuo se nastupom s Celjskim simfonijskim orkestrom u Velikoj dvorani Slovenske filharmonije. Pohađao je seminare kod istaknutih umjetnika kao što su Ruben Dalibaltayan, Sijavush Gadjev, Lovro Pogorelić, Arbo Valdma i Bruno Vlahek.

Lovro Ivić i Gabriela Šlegl

BRUNO BJELINSKI hrvatski je skladatelj (Trst, 1909. – Silba, 1992.). Zanimanje za skladanje pokazivao je od desete godine. Diplomirao je i doktorirao pravo 1934. u Zagrebu. Usporedno je studirao kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Blagoja Berse do profesorove smrti, kratko kod Frana Lhotke te naposljetku kod Franje Dugana, kod kojega je 1936. i diplomirao Sonatom za violinu i glasovir. Do Drugoga svjetskog rata bavio se pravom, nakon čega je 1944. predavao teorijske predmete u splitskoj srednjoj glazbenoj školi. Od 1945. do 1977. bio je profesor kontrapunkta i polifone kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Također je, od 1988., bio član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti. Za svoje stvaralaštvo dobio je više nagrada i priznanja, među kojima se ističe Nagrada *Vladimir Nazor* za životno djelo (1975.).

Fotografija: Wikimedia

Skladao je orkestralna (simfonije, simfonijete), komorna (sonate, trija, kvartete, kvintete, sekstete, suite), vokalna (*a cappella*), vokalno-instrumentalna (za glas i klavir, za glas i orkestar, za soliste, za zbor i orkestar, za zbor i klavir) i glazbeno-scenska djela (opere, balete, glazbu za lutkarske predstave). U njegovu opusu najviše se ističu opere *Pčelica Maja*, *Heraklo*, *Močvara*, *Zvona*, *Orfej XX. stoljeća* i *Slavuj* te baleti *Pinocchio*, *Dubrovačke skice*, *Petar Pan*, *Karneval iluzija* i *Mačak u čizmama*. Njegovi najraniji uzori bili su Maurice Ravel, Paul Hindemith, Francis Poulenc i Darius Milhaud, zbog kojih je razvio individualni stil neoklasicističkih obilježja, od kojih se izdvajaju čvrst i živ ritam, pjevna melodija, sklonost polifonom oblikovanju, barokna motoričnost, lirski ugođaj, vedrina i humor. Česta mu je inspiracija bio folklor, osobito obilježja balkanskih plesova. Nakon boravka u Brazilu, povremeno je u glazbu unosio elemente južnoameričke glazbe.

Divertimento za orkestar nastao je 1948. godine. Praizveden je 11. ožujka 1950. pod umjetničkim vodstvom Ferde Pomykala u Zagrebu. Ta četverostavačna skladba ima karakter suite, s nizom neoklasicističkih skladateljskih tehnika. Odiše optimizmom i vedrinom koji odlikuju cjelokupno stvaralaštvo Brune Bjelinskog.

Prvi stavak, **Tempo di marcia**, svojevrsan je uvod koji počinje temom u punktiranome ritmu, a najprije je iznosi dionica oboe. Početna tema izmjenjuje se i razrađuje u raznim dionicama tijekom stavka, a prati je smirenija melodijska linija u ostatku orkestra. Oboe u ponovljenome nastupu teme prate prve violine, naglašavajući razigranost u toj koračnici koja podsjeća na dječju igru. Nakon kraćega *intermezza* u svim dionicama, temu iznose fagoti, a u isto vrijeme u violama se javljaju kratki motivi glavne teme na koje se nastavljaju violončela, djelomično ih preuzimajući. Vrhunac stavka slijedi ponavljanjem teme u više dionica odjednom, i to

u oboama, klarinetima i gudačima. Nakon prividnoga smirenja, tema se ponovno iznosi u flautama, oboama i klarinetima, a završni dio čini *coda* koju karakteriziraju dva nastupa teme pri samome završetku: prvi put u dionici *piccola*, drugi put u dionici ksilofona.

Živahni ugođaj nastavlja se u drugome stavku, **Scherzando – vivo**, u kojemu poletnu temu prva iznosi truba, a zatim *piccolo*, dok ostale dionice čine orkestralnu pratnju. Tema se ne ponavlja toliko često koliko u prethodnome stavku, ali je ritam izraženiji, s nenadanim promjenama dvodobne i trodobne mjere. Flaute, oboe, prve i druge violine vrhunac dosežu istodobnim iznošenjem teme te skladatelj u konačnici postiže smirenje daljnjim ponavljanjima teme u tim instrumentima. Središnji dio stavka iznosi lirski *intermezzo*, čija se pjevna tema prvi put javlja u prvim violinama, nakon čega je istodobno iznose puhači instrumenti. Nakon nježnog i tihog završetka *intermezza*, ponavlja se početni dio toga stavka.

Treći stavak, **Andante sostenuto**, pjevnoga je karaktera; u njemu glavni tematski materijal ponovno iznosi dionica oboe; on se razrađuje i provodi u različitim dionicama, donoseći svakim ponavljanjem novu izmjenu. Osim što je skladatelj iz prethodnoga stavka, točnije *intermezza*, preuzeo lirski karakter, preuzeo je i izmjenu mjere iz njezina prvog dijela. U ovome stavku nadmeću se, naime, trodobna i četverdobna mjera.

Četvrti i posljednji stavak, **Allegro vivace**, odiše živošću i učestalim šesnaestinskim ritmičkim obrascima koji se provode u različitim puhačkim i gudačkim dionicama. Za razliku od prethodnih triju stavaka, karakter je ponešto ozbiljniji. Završetak nastupa u neočekivanim, kratkim akordima, s obzirom na to da nema prethodnih smirenja ni stišavanja.

Gabriela Šlegl

Koncert u F-duru jedini je klavirski koncert američkoga skladatelja **GEORGEA GERSHWINA** (New York, 1898. – Los Angeles, 1937.). Iako se Gershwin već istaknuo *Rapsodijom u plavom*, skladajući za glasovir i orkestar, ovaj je Koncert prvo djelo koje je orkestrirao samostalno. Skladba je nastala 1925. na narudžbu Waltera Damroscha, dirigenta i ravnatelja Njujorškoga simfonijskog orkestra. Damrosch je 1924. bio na premijeri Gershwinove *Rapsodije u plavom* i već je sljedećega dana od mladoga skladatelja naručio klavirski koncert za svoj orkestar. Gershwin je ponudu prihvatio, u namjeri da dokaže kako njegova uspjela i poznata *Rapsodija* nije bila tek sretna slučajnost, kako je to smatrao dio profesionalne javnosti, dok je Damrosch u njemu vidio logičan nastavak glazbene tradicije američkih

Fotografija: Wikimedia, Carl Van Vechten

skladatelja. Bio je to svojevrsan rizik jer je Gershwin slovio kao skladatelj 'lakih komada', *evergreena* i jazz-pjesama, dok se u klasičnim glazbenim formama tek morao dokazati. Pritisnut obvezama skladanja za Broadway, Gershwin je rad na Koncertu počeo tek u svibnju 1925., a prve konkretne klavirske skice osvanule su u srpnju. U srpnju je bio dovršen prvi stavak, u kolovozu i rujnu preostala dva, a djelo je potpuno orkestrirano u studenome. Koncert je najprije trebao biti naslovljen *New York Concerto*, no skladatelj je odbio taj naziv, želeći izbjeći bilo kakve aluzije na izvanglazbeni sadržaj. Smatrao je da takva aluzija nije u skladu s tradicionalnom i normativnom glazbenom vrstom kao što je koncert pa je skladba dobila apstraktni naslov *Concerto in F*, prema glazbenoj vrsti koju više ili manje slijedi. Djelo je prouzročeno 3. prosinca 1925. u Carnegie Hallu u New Yorku.

Prvi stavak, **Allegro**, napisan je u slobodno shvaćenom sonatnom obliku. To je klasični oblik sastavljen od tri glavna odsjeka: u prvome se izlažu kontrastni glazbeni sadržaji, u drugome se oni javljaju u djelomičnim ili izmijenjenim oblicima te drugim tonaliteta, dok se u trećem ponavljaju teme predstavljene na početku skladbe, što će u ovome stavku biti provedeno tek djelomično. Stavak počinje timpanima i karakterističnim motivom u ritmu čarlstona, plesa s početka 20. stoljeća, koji donosi orkestar. Ritam čarlstona, za koji je skladatelj tvrdio da „predstavlja mladi i entuzijastični duh Amerike“, isprepliće se s vedrom i humorističnom stepenastom melodijom pentatonske ljestvice s kojom čini prvu ideju stavka. Skladatelj primjenjuje i ritam koji se u teoriji *jazza* naziva *swing eights* (*swing osmine*). Spomenuta vedra i zabavna melodija nastupa najprije u drvenim puhačima, a postupno je preuzima cijeli orkestar. Drugu glavnu misao donosi glasovir u svojem prvom nastupu. Ta je misao sastavljena od ponovljenih tonova u sinkopiranom ritmu na koje se nastavlja razvedena, lirski uzlazna melodija. Ta se tema u glasoviru i orkestru javlja više puta te alternira s kontrastnim, brzim glazbenim događanjima. Dok su dvije spomenute glazbene ideje usidrene *in F*, Gershwin uvodi i treću temu u E-duru, koja je sentimentalnoga karaktera i pjevnoga melodije. Nakon izlaganja ideja raste tenzija koja se očituje u virtuosnim pasažama solista, složenim ritmovima i gustoj akordnoj strukturi, a umiruje se pojavom poznate razvedene melodije iz druge teme. Drugu temu grandiozne, široke melodije i sinkopiranoga ritma solist izvodi još jedanput uz potporu orkestra, sada u Des-duru, što je vrhunac toga stavka.

Mirni drugi stavak, **Adagio – Andante con moto** je u Des-duru i ima karakter noćurna. Njegov je početak sastavljen od dva odsjeka, različita po orkestraciji i karakteru. Prvi predstavlja slavni solo trube u očitoj *blues* maniri kojoj se pridružuje kvartet klarineta. Osim što polaganu temu čine mali melodijski pomaci, na *blues* ugođaj evocira i orkestracija koja trubu stavlja u prvi plan te je podupire tamnim, baršunastim timbrom klarinetskoga kvarteta. Zanimljiva je tu i tzv. bend tehnika u trubi, a odnosi se na povremeno 'zavlačenje' tona. Uz orkestralne, ističu se i bogate harmonijske boje, pogotovo kad se puhačima pridruže gudači. Nastup glasovira rezultira nešto bržim tempom i življim karakterom glazbe, a glasovirska

je tema donekle slična temi trube s kojom dijeli ponovljeni ton i male melodijske pomake. Glasovirska dionica također ima karakter *bluesa*, što je rezultat ritma i primijenjene pentatonske ljestvice, a u solističkoj dionici pojavljuju se i povremene brze silazne pasaže. Iako je slična temi trube, glasovirsku temu odlikuje i humorni i živahniji karakter. Druga tema stavka vrlo je monumentalna, no istovremeno lirski i sentimentalna. U tonalitetu je E-dura, a iznosi je cijeli orkestar, pri čemu je pojava E-dura reminiscencija na treću temu prvoga stavka koja je također imala sentimentalni prizvuk. Premda se i ta tema razvija postupno, djeluje grandiozno zbog orkestracije i bogatih harmonija. Drugi je stavak općenito tonalitetno stabilniji od prvoga, a akordi kao da klize s jednoga na drugi. Na kraju stavka vrlo se suptilno pojavljuje tema s početka te zatvara stavak u mirnome, nokturalnom tonu.

Posljednji stavak, *Allegro agitato*, stavak je velike energije koju prati odrješit ritam i brz tempo. George Gershwin stavak je opisao kao „orgiju ritma koja počinje gotovo nasilno i održava isti korak u cijelom stavku“. Skladateljeva glavna ideja za taj dio su hitra ponavljanja istoga tona u glasovirskoj dionici, ali i orkestru. Takva je tema napisana kao *toccata*, izrazito virtuozna glazbena vrsta koja se poigrava brzim repeticijama i pasažama. Ostale teme Gershwin preuzima iz prethodnih stavaka. Možemo primijetiti poznatu sinkopiranu i grandioznu melodiju prvoga stavka, ali i *blues* temu preuzetu iz drugoga. Sve teme kao da se dolaze nakloniti poput izvođača na kraju uspješne predstave. Ipak, sve su one tu varirane, odnosno izmijenjene prema načelu džezističkog variranja. Posebno su dojmive silazne pasaže flauta koje zatim imitira i glasovir. Koncert u F-duru u posljednjem stavku završava onako kako je i počeo – u raskoši i blještavilu.

Gershwin se trudio da izbjegne narativnost i sugestivnost ovoga djela, no čini se da u tome nije uspio. Koncert u F-duru upravo se nameće kao svojevrsna tonska slika New Yorka. Blještavilo orkestralnih boja je poput gradskih svjetala, brze i guste pasaže asociraju na prepune ulice, dok drugi stavak evocira noćnu sliku nekog njujorškog predgrađa. Često se u opisu toga koncerta napominje da glasovir ima ulogu lutajućega pojedinca u gradu događanja koje predstavlja orkestar. Za takav je narativ zaslužan sam skladateljev tretman građe, u kojem se često pojavljuju popularni glazbeni žanrovi s pripadajućim glazbenim elementima, kao što su pentatonska ljestvica, ritam čarlstona, obilježja *bluesa*, džezističko variranje... Spomenimo da je te elemente Gershwin preuzeo iz tradicije tzv. crnog Atlantika, glazbe afričke dijasporu u SAD-u. Na brojnim američkim i europskim pozornicama Koncert u F-duru praćen je ovacijama publike, no mišljenja kritičara bila su podijeljena. Uglavnom su hvalili opći šarm, inventivnost ritma i melodije te kompozicijsko-tehničku realizaciju ideja. Negativne kritike referirale su se na nedostatke forme i trivijalnost popularne glazbe. S druge strane, poznati francuski kritičar Émile Vuillemeroz rekao je „kako je koncert pokazao da se jazz može uzdići u najviše umjetničke visine“.

Dorian Posavac

Jedan od najpoznatijih izraelskih skladatelja **YINAM LEEF** rođen je u Jeruzalemu 1953. godine. Školovao se na Jeruzalemskoj akademiji za glazbu i ples kod profesora Marka Kopytmana, Luciana Berija na Tanglewoodu te kod Richarda Wernicka, Georgea Crumba i Georgea Rochberga na Sveučilištu u Pennsylvaniji, gdje je i doktorirao. Na Jeruzalemskoj akademiji za glazbu i ples od 1985. radio je kao profesor, a od 2012. do umirovljenja 2021. obnašao je dužnost čelnika ustanove, na kojoj trenutno djeluje kao *professor emeritus*. Kao skladatelj je gostovao na mnogim europskim institucijama, kao što su Sveučilište umjetnosti u Berlinu, Visoka škola za glazbu i kazalište u Münchenu, Sveučilište u Leipzigu, Konzervatorij u Maastrichtu, Muzička akademija *Franz Liszt* u Budimpešti, Muzičke akademije u Krakovu i Gdańsku te Nacionalno glazbeno sveučilište u Bukureštu. Gostovao je i na vodećim institucijama u SAD-u, kao što su Sveučilište u Stanfordu, Državno sveučilište u Cincinattiju te Sveučilište u Pennsylvaniji.

U svojoj prvoj objavljenoj skladbi *Gilgulim* (napisanoj za trio drvenih puhača) iz 1978., Leef varijacijama na melodiju iračkih Židova najavljuje svoj umjetnički stil u kojemu isprepliće lokalne i univerzalne glazbene elemente. Sklada raznovrsna djela, od kraćih skladbi za solističke instrumente do orkestralnih skladbi, a posljednja dva desetljeća uglavnom se koncentrira na komorna djela. Mnoge njegove skladbe izvedene su i na međunarodnim festivalima, kao što su *ISCM World Music Days* u Oslu i Hong Kongu, Festivalu *Intonations* u Berlinu, Festivalu u Krakovu, *Wratislavia Cantans* u Wrocławu, *Glazbenom proljeću* u Sankt Peterburgu te Festivalu *Chautauqua* u New Yorku. Njegova su djela snimile i izdale ugledne diskografske kuće.

Skladbe Yinama Leefa naručivale su zaklade i glazbene organizacije, kao što su *Fromm Music Foundation* na Harvardu, *Fels Fund*, *Hambacher Musikfest*, *Kunstforum Hellerau* iz Dresdena, Zaklada za umjetnost i kulturu iz Tel Aviva te neki od vodećih izraelskih orkestara i ansambala koji su njegovu glazbu izveli na visokocijenjenim mjestima, poput Carnegie Halla u New Yorku, Alte Oper u Frankfurtu, Musikvereina u Beču te Konzerthausa u Zürichu. Za svoja djela dobio je mnoga priznanja, poput nagrade ACUM Izraelskoga društva skladatelja i glazbenih izdavača za Koncert za violinu 1983. i Koncert za violu 1998. te 2010. nagradu ACUM za životno djelo.

Djelo *Scherza i serenade* objavljeno je 1989. godine. Nastalo je na narudžbu orkestra Izraelska sinfonietta i njihova umjetničkog voditelja Mendija Rodana. Prve skice zapisane su zimi 1988. godine. Leef skladanje dovršava za šest tjedana, u proljeće 1989. Iste je godine djelo izvedeno nekoliko puta pod vodstvom dirigenta Yuvala Zaliouka. Godinu dana poslije, skladatelj unosi nekoliko izmjena u orkestraciju, nakon čega Sinfonietta djelo izvodi i u

Fotografija: israelcomposers.org

Kölnu, Münchenu i Frankfurtu. Osim Izraelske filharmonije, skladbu je izvodio i Jeruzalemski simfonijski orkestar na turnejama po Španjolskoj i SAD-u.

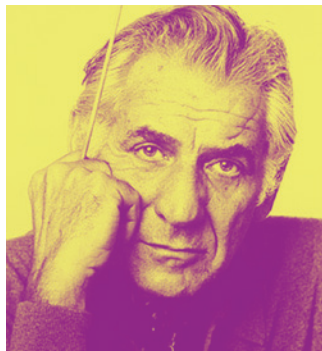
To jednostavačno djelo u trodijelnoj formi nadahnuto je i posvećeno članovima skladateljeve uže obitelji, kao i neke druge njegove skladbe, kao što su *Fanfare i šaputanja* (1986.) za trubu i gudački orkestar te *Hallel* (2002.) za solo violončelo, dva roga i gudački orkestar. Posvećeno je njegovoj „supruzi i životnoj prijateljici Tanyi, čije su“, kako kaže, „vrline, osobito snaga i nježnost, pronašle put u ovo djelo.“

Naslov, prema Leefu, sugerira unutarnji kontrast između različitih emocija, koje karakteriziraju dvije suprotstavljene glazbene ideje. Prva je ritamski nabijena melodijska progresija s brzim ritamskim figurama koja se kreće unutar malih intervala te dolazi do vrhunaca postupnim širenjem svojega raspona. Najprije ju iznose viola i violončelo, zatim i ostale gudačke te puhačke sekcije. Druga se zamisao sastoji od melodijskih linija većega opsega, no lirskog i intimnog karaktera. Iako je prisutna u gotovo svim dionicama, najčešće je nalazimo u puhačkoj sekciji. Solističke pasaže instrumenata, kao što su klarinet, truba i violina, provlače se cijelom skladbom, a vrhunce melodijskih progresija obilježavaju i snažni zvukovi činela.

Yinam Leef za svoja je djela dobio pohvale kritike; *The New York Times* istaknuo je Leefovu „vještu kontrolu orkestralnih boja“ u skladbi *Scherza i serenade*. Sam skladatelj izjavio je kako je to djelo za njega još uvijek aktualno, čak i nakon nekoliko desetljeća te da ga unutarnji kontrasti i međuigra intenziteta i liričnosti nastavljaju zaokupljati još većom snagom.

Sarah Kraljić

Djetinjstvo **LEONARDA BERNSTEINA** (Lawrence, Massachusetts, 1918. – New York, 1990.) u glazbenom je smislu bilo obilježeno glazbom Georgea Gershwina, Irvinga Berlina i Colea Portera, skladatelja koji su uvelike pridonijeli razvoju mjuzikla i filmske glazbe. Relativno je kasno primao poduku iz klavira, u dobi od deset godina, no već s devetnaest izvodi Ravelov Koncert za glasovir i orkestar u G-duru. Bernstein se 1935. upisao na studij klavira u razredu Heinricha Gebharda na Harvardu. Nakon diplome, 1939. odlazi na Curtis Institute of Music gdje dirigiranje uči kod Fritza Reinera, glasovir kod Isabelle Vengerove, orkestraciju kod Randalla Thompsona, a kontrapunkt kod Richarda Stöhra. Pred kraj studija dobiva novoga profesora dirigiranja, Sergeja Kussewitzkog, koji je imao velik utjecaj na mladoga glazbenika.

Fotografija: Wikimedia, Jack Mitchell

Leonard Bernstein bio je jedan od najvažnijih dirigenata 20. stoljeća, poznat po nekonvencionalnom i ponešto ekscesivnom dirigentskom stilu. Usporedno s dirigentskim uspjesima stječe priznanja za skladateljsko djelovanje. S koreografom Jeromeom Robbinsom, s kojim će poslije surađivati na mjuziklu *Priča sa zapadne strane*, 1944. piše balet *Fancy Free* koji doživljava velik uspjeh na Broadwayu te će poslije poslužiti kao predložak za mjuzikl *On The Town*. Nakon Drugoga svjetskog rata do sredine pedesetih godina 20. stoljeća često je u Europi kao gostujući dirigent. Godine 1953. u milanskoj Scali dirigira operu *Medeja* Luigija Cherubinija i time postaje prvim američkim dirigentom koji je dirigirao u toj opernoj kući. Osim s Njujorškom filharmonijom, surađivao je s više od 80 orkestara, među kojima bi valjalo istaknuti Bečku i Berlinsku filharmoniju, Bostonski i Londonski simfonijski orkestar i Simfonijski orkestar Bavarskoga radija. Iako mu je brodvejski uspjeh dao vjetar u leđa na polju mjuzikla (*Priča sa zapadne strane*, *On the Town*, *Wonderful Town*), bio je uspješan i na području klasičnih glazbenih vrsta: opera (*Trouble in Tahiti*, *A Quiet Place*) i simfonija (Prva simfonija, *Jeremiah*; Druga simfonija, *The Age of Anxiety*; Treća simfonija, *Kaddish*) te na polju zvorske (*Chichesterski psalmi*, *Missa brevis*) i komorne glazbe. Serijom *Koncerata za mlade*, čiji je program osmišljavao i vodio od 1958. do 1972., uspio je klasičnu glazbu približiti mlađem uzrastu. Njegov buran privatni život donio mu je i veliku medijsku pozornost, a kao najrecentniji primjer može se navesti film *Maestro* Bradleyja Coopera.

Koreograf Jerome Robbins došao je 1949. na ideju o mjuziklu čija će radnja biti u tadašnjem New Yorku, vrlo slična onoj iz Shakespeareove tragedije *Romeo i Julija*. U Robbinsovoj se početnoj viziji radilo o *East Side Story*, odnosno o dvoje mladih koji se zaljubljuju unatoč tome što dolaze iz sukobljenih vjera, židovske i kršćanske. Kad je čuo ideju, Bernstein je napisao tekst i glazbu, a Arthur Laurents scenarij, no trojac je ubrzo shvatio da je priča vrlo slična tadašnjoj brodvejskoj komediji *Abie's Irish Rose*. Nakon toga skupina se razila do 1955., kad Bernstein i Laurents dolaze na ideju da se radnja smjesti u Upper West Side, četvrt u kojoj se sukobljavaju imigranti iz Portorika i Europe. Tek nakon dvije godine intenzivnoga rada i mnogih prepreka, djelo dobiva današnji naslov *West Side Story* (*Priča sa zapadne strane*). Nakon određenog vremena angažiran je i Stephen Sondheim, koji je stvorio željenu dramsku napetost u dijalozima. Probe su se održavale u ljeto 1957. u Philadelphiji i Washingtonu, a premijera je bila 26. rujna iste godine u brodvejskom kazalištu Winter Garden. Od početka je mjuzikl bio vrlo dobro prihvaćen. Prva je produkcija imala 732 izvedbe, nakon kojih je 1961. uslijedilo i snimanje filma, dok se kao noviji primjer može navesti ekranizacija iz 2021. godine.

Potaknut tim uspjesima, Bernstein je 1960. na temelju odabranih brojeva iz mjuzikla skladao *Simfonijske plesove iz Priče sa zapadne strane*. Kroz cijelu se partituru mjuzikla, dakle i kroz *Simfonijske plesove*, provlači disonantni interval povećane kvarte ili tritonusa, koji stvara nestabilan ugođaj; znalo ga se nazivati i *diabolus in musica*. Javlja se u mnogim dojmivim i za radnju važnim trenucima, a budući da teži razrješenju, Bernstein se njime

poslužio da bi osnažio dramatiku djela, oslikavajući radnju koju obilježava borba dviju bandi te zabranjena ljubav Tonyja i Marije.

Jazz također ima važnu ulogu u djelu, što se može čuti u sinkopirajućim ritmovima, u upotrebi modusa te dopunjavanju suzvuka klasične harmonije određenim tonovima radi posebnoga zvukovnog dojma. U partituri skladatelj ne rabi specifičnu jazz notaciju i oznake, nego donosi klasičnu notaciju s uputama poput *with a jazz feel* na mjestima na kojima bi se inače koristila oznaka za *swing* ritam. U Bernsteinovoj je mladosti, četrdesetih godina prošloga stoljeća, *swing jazz* bio vrlo popularan, pa ne iznenađuje što ga je uklopio u svoj stil skladanja. Takav 'hibridni' glazbeni jezik, koji se podjednako koristi elementima jazz-a i klasičnih skladateljskih tehnika, interpretacijski je izazov za glazbenike, s obzirom na to da se od njih očekuje da dobro vladaju i jednom i drugom izvedbenom praksom.

Stavci iz *Simfonijskih plesova* međusobno su povezani bez pauze. Prvi stavak, **Prolog**, počinje intervalom tritonusa u cijelom orkestru; u njemu su donesene naizgled nedovršene teme kojima se dočarava sukob dviju bandi. Time taj stavak kao uvertira najavljuje cijelu priču. Na početku se osjeća atmosfera kaosa: tihe momente koji stvaraju napetost odjednom glasno i naprasito prekida golemi orkestar koji se ponovno povlači u tišinu. Prisutan je i ritam *swinga* koji poljuljava klasičan osjećaj za mjeru. Džezistički element *walking bass* u dionici glasovira povest će cijeli orkestar prema kulminaciji, pri čemu glavnu riječ vode limeni puhači i udaraljke, uz razne prepoznatljive motive. Cijelu situaciju simbolično 'prekida' prodorna policijska zviždaljka pa se stavak zatvara silaznim nonakordom, motivom s početka stavka, uvodeći nas u lirski ugođaj drugoga stavka, **Somewhere** (*Negdje*). On nas može asociirati na pomirbu dviju sukobljenih strana ili jednostavno donijeti smirenje nakon meteža kontrastnih raspoloženja iz *Prologa*. Orkestar tijekom stavka postupno razvija čeznutljivu melodiju koju najprije donosi viola s ostalim gudačima, a poslije na poseban način horne. Unatoč neprestanom razvoju, melodija kao da ipak ne uspijeva doći do vrhunca, premda se na kraju tempo lagano ubrzava, donoseći plesne ritmove koji nas vode do idućega stavka, **Scherza**. Cijeli je stavak vrlo prozračan i također uključuje plesne ritmove. Skladatelj je na izuzetan način povezao taj stavak s prethodnim i idućim, pokazavši zavidnu vještinu pisanja za veliki orkestar. Razigran ugođaj ubrzo se rastapa uz bučne zvukove **Mamba**. Specifični naglasci u orkestru vraćaju nas ponovno u stvarnost sukoba dviju njujorških bandi, a plesni karakter dojmljivo dočaravaju brojni *latino* i *jazz* ritmovi. Veliku ulogu pritom ima petnaestak vrsta udaraljki (mali i veliki bubanj, bongo bubnjevi, ksilofon, razna zvana, marakas, *guiro*) i puhači instrumenti. Moglo bi se reći da se kroz stavak protežu i 'sukobljavaju' dva glazbena elementa: jedan je, u vidu melodioznih pasaža u orkestru praćenih drvenim puhačima, bliži idiomu latinoglabze, a drugi je zvukom sličniji američkom *big bandu* s karakterističnim dionicama limenih puhača. U partituri je čak dvaput naznačeno da svirači u orkestru zajedno i u istom ritmu uzviknu „Mambo!“

Slijedi **Cha-cha** koji kontrastira prethodnome stavku po svojoj homogenosti i smirenom zvuku. Uz taj je naslov Bernsteinov asistent Jack Gottlieb dodao da stavak oslikava dvoje nesuđenih ljubavnika, Tonyja i Mariju, koji prvi put ugledaju jedno drugo i počinju plesati. Način na koji je skladatelj s orkestralne strane zamislio stavak dosta je zanimljiv: duboki puhači donose ozračje znatiželje, dok visoki puhači iznose laku i naivnu melodiju. Mali bubanj s ostalim udaraljka podsjeća da je to još uvijek plesni stavak. Vibrafon na kraju izvodi pasažu u sklopu smanjenoga kvintakorda, akorda koji prema svojem zvuku također teži nekom razrješenju. Na takav zagonetan način dolazimo do **Meeting Scene** (*Prizora sastanka*). Stavak je vrlo kratak, no škrtim skladateljskim materijalom ipak oslikava ono neizrecivo između dvoje zaljubljenih, Tonyja i Marije. Početni je motiv interval tritonusa i podsjeća nas na *Prolog*; ujedno je to neprimjetan prijelaz na idući stavak, **Cool – Fugue**, koji čine dva odsjeka, *Cool* i *Fuga*. Početna se ideja provlači kroz razne dionice i instrumente, baš kao i u klasičnoj formi fuge. U partituri je uz naslov odsjeka *Cool* dodana oznaka *Swing*, izravno upućujući na specifičan način izvedbe, a u odsjeku *Fuga*, u dionici činela, zapisan je tipičan *swing* ritam. Bernstein se na izuzetan način poigrava instrumentima, stavljajući ih u odnos pitanja i odgovora te vraća iznenadne i glasne upade limenih puhača, čime se stvara nestabilnost i podsjeća nas na rivalstvo koje je još uvijek prisutno među skupinama. U stavku **Rumble** nalazimo se u samome usijanju sukoba. Gottlieb taj stavak objašnjava kao vrhunac borbe dviju bandi, u kojoj su ubijena dvojica vođa. Javlja se motiv koji se u mjuziklu veže uz lik Marije, no ovaj put ne u ljubavnom, nego u borbenom kontekstu, u dionicama snažnih limenih puhača. **Finale** donosi tragičan završetak. Tema iz stavka *Somewhere* opet dolazi do izražaja i ponavlja se, pa bi se moglo reći da se to „negdje“ i dosegne, ali na tragičan način. Posljednji akord *Simfonijskih plesova* uopće ne zvuči kao zaključna točka toga djela; sve je još otvoreno i neizvjesno.

Lovro Bakula

Autori tekstova:

Lovro Bakula, student 3. g. muzikologije jednopredmetno
Lovro Ivić, student 3. g. muzikologije jednopredmetno
Sarah Kraljić, studentica 4. g. muzikologije dvopredmetno
Dorian Posavac, student 3. g. muzikologije jednopredmetno
Gabriela Šlegl, studentica 3. g. muzikologije dvopredmetno

Mentor:

dr. sc. Ivan Ćurković, izv. prof., Odsjek za muzikologiju

Organizator i nakladnik:
Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog
Za nakladnika: Nina Čalopek, ravnateljica
Producentica: Lana Merkaš
Urednica: Sonja Mrnjavčić
Lektorica: Rosanda Tometić

Grafičko rješenje naslovnice: Helena Benc
Oblikovanje i grafička priprema: Daniel Ilie
Tisak: Printera Grupa d. o. o.
Naklada: 300 primjeraka
Cijena: 3 eura

MUZA

subotom

LISINSKI
SUBOTOM
SVIJET NA
DLANU
23/24

Subota, 11. svibnja 2024.

SLOVENSKA FILHARMONIJA

WAYNE MARSHALL, dirigent i glasovir

Maurice Ravel: *Alborada del gracioso*

Leonard Bernstein: *Suita iz baleta Fancy Free*

George Gershwin: *Rapsodija u plavom za glasovir i orkestar*

George Gershwin: *Druga rapsodija za glasovir i orkestar*

George Gershwin (obrada: Robert Russell Bennett): *Simfonijska slika iz opere Porgy i Bess*

Blagdan umjetnosti za one koji vole glazbu u boji 'plavičastih tonova' sa 'Zapadne strane' u interpretaciji svjetskoga pijanističkog virtuozu i orkestra fenomenalnih glazbenika!

Svaki ljubitelj glazbe koji još nije čuo za britanskoga orguljaša, pijanista i dirigenta **Waynea Marshalla**, nije slušao kako svira i muzicira, bez sumnje je propustio nešto veličanstveno, fascinantno, očaravajuće! U svijetu je poznat po sad već legendarnim velikim produkcijama planetarno poznatih mjuzikla i opera velikana s Broadwaya, kao što su Bernstein i Gershwin ili obrada glazbe Franka Zappe, a nedavno je prvi put nastupio i kao dirigent Berlinske filharmonije. Impresivni su njegovi koncerti na kojima istovremeno svira glasovir i dirigira, kao što će to biti i na ovom koncertu, na kojem će mu se pridružiti **Slovenska filharmonija**, izvrstan orkestar vrhunskih glazbenika i velike tradicije, uvijek rado viđen gost u Zagrebu.

Izložba MUZA subotom

U povodu 40 godina sudjelovanja Muzičke akademije u ciklusu *Lisinski subotom* u predvorju Velike dvorane *Lisinski* postavljena je prigodna izložba. Svi posjetitelji Koncertne dvorane Vatroslava Lisinskog izložbu mogu razgledati tijekom održavanja javnih priredbi u Velikoj dvorani, najkasnije do subote, 25. svibnja 2024.

Za grupne posjete molimo prethodnu najavu na e-adresu marketing@lisinski.hr.

Organizatori izložbe: Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu i Koncertna dvorana Vatroslava Lisinskog

Autorice izložbe: Ana Čizmić Grbić i Ivana Klajzner

Suradnice: Lora Breški i Magda Galić

Grafički dizajn: Emil Šimik

LISINSKI

Lisinski i Zagrebačka filharmonija predstavljaju

ZAGREBAČKO GLAZBENO PROLJEĆE

25. – 28. travnja 2024.

ORGULJE – KRALJICA INSTRUMENATA

25. 4. u 11 sati – MUZA, Koncertna dvorana *Blagoje Bersa* / Dvorana *Václav Huma*
**PREDSTAVLJANJE ORGULJA MUZIČKE AKADEMIJE
SVEUČILIŠTA U ZAGREBU**
Studenti orgulja i drugih instrumenata

25. 4. u 19 sati - MUZA, Koncertna dvorana *Blagoje Bersa*
LASCIATEMI MØRIRE CANTARE
Vokalni i Barokni ansambl Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
Tomislav Fačini, dirigent

26. 4. u 17 sati – KDVL, Velika dvorana
ORGULJAŠKI MARATON
Ante Knešaurek, Alen Kopunović Legetin, Tea Kulaš, Mirta Kudrna, Katarina Lamotte, Pavao Mašić, Ljerka Očić, Elizabeta Zalović, orgulje Orguljaški duo
Quattro obbligato (Elizabeta Zalović, Mirta Kudrna)

26. 4. u 21 sat – KDVL, Velika dvorana
KINO UZ ORGULJE
F. W. Murnau: *Nosferatu*
Baptiste-Florian Marle-Ouvrard, orgulje

27. 4. u 11 sati – KDVL, Mala dvorana
**INTERAKTIVNA RADIONICA I PREZENTACIJA ORGULJA ZA DJECU I
MLADE NA PRIMJERU KARNEVALA ŽIVOTINJA CAMILLEA SAINT-SAËNSA**
Ursa Ljuban, voditeljica radionice i orguljašica

27. 4. u 19:30 – KDVL, Velika dvorana
METAMORFOZE
Zagrebački solisti
Julian Steckel, violončelo
Krešimir Klarić, orgulje

28. 4. u 16 sati – KDVL, Velika dvorana
**INTERAKTIVNO PREDSTAVLJANJE ORGULJA KONCERTNE DVORANE
VATROSLAVA LISINSKOG**
Tomislav Heferer, moderator

28. 4. u 19:30 – KDVL, Velika dvorana
MEMENTO!... 50 GODINA ORGULJA DVORANE LISINSKI
Zagrebačka filharmonija
Dawid Runtz, dirigent
Vincent Dubois, orgulje

100 GODINA GLAZBE:
UČENJEM, STVARANJEM,
ISTRAŽIVANJEM...

U suradnji s Muzičkom akademijom
Sveučilišta u Zagrebu

